

Η ΚΙΘΑΡΑ

Ἄς μὴν πηγαίνει ὁ νοῦς μου ἀλαργινά,
κι' ἄς ἦταν βολετὸ νὰ σταματήση
μὲς στὴ ζωὴ πού γύρω μᾶς πλανᾶ,
καὶ σ' ὅ,τι χέρια ἀνθρώπινα ἔχουν χτίση.

Ἐδῶ ἔν' ἓνα σπιτάκι,—μιὰ φωλιά—,
μ' ἓνα περβόλι ὅλο δροσιὲς ἀπέξω.
Καὶ τούτ' εἶν' ἡ κιθάρα μου ἡ παλιά·
μ' ὅποιο σκοπὸ χαρούμενο θὰ παίξω.

Κ' εἶναι παλιά, κ' εἶν' ἑκατὸ χρονῶ,
στὰ βάθη της γενιὲς ἔχουν ξυπνήση,
καθὼς τὰ δάχτυλα στὶς κόρδες της περνῶ:
πάπποι, προσπάπποι πού ἔχουν τραγουδήση.

Μὲς στὸ κουφάρι μιὰ ἐτικέττα γράφει αὐτά:
 «Βελοῦδιος . . . Ἑρμοῦ—53—»
 στὰ «1837».

Κι' ἀπόξω, μὲ μολύβι ἀχνά: «Μαρία,

*«Θέλω προσμένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων»
 Ἐν βλέμμα σου νὰ μὲ ἀτενίσῃ μόνον! . . .»*

Μὲς στὴ γενιά μου πάντα ζῆ ἕνας ἐραστής
 παθητικός, πὺ μιὰ κοπέλλα ξελογοιάζει,
 καθὼς περνάει καὶ πάει κιθαριστής
 μὲ τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ χιόνι, μὲ τ' ἀγιάζι.

Καὶ μένα ὅλο μὲ δένει ὁ στοχασμὸς
 στὶς δυὸ μορφὲς ἐτοῦτες, καὶ σαλεύει
 σὰν ὄραμα ἄλλου κόσμου, σὰ λυγμὸς,
 καὶ μέσα μου ὁ καῦμός τους μὲ παιδεύει.

Περνοῦν ὥραϊα φαντάσματα, δυὸ - δυὸ,
 κι' ἀνάμεσό τους ζῶ καὶ τυραγιέμαι:
 εἶν' ἕνας ἄντρας, μιὰ γυναίκα—ἐγώ—,
 πὺ σβύνομαι κι' εὐθὺς ξαναγεννιέμαι.

ὦ Θεέ μου! . . ἄς μὴν πλανιέμαι ἀλαργινά,
τὸ νοῦ μου ἄς ξεκουράσω ἐδῶ, στὸ χῶμα,
στὰ ὠραῖα ποὺ ζοῦνε, στὰ τριγυρινά,
σὲ ὅ,τ' εἶν' ἀνθὸς στὸν κήπο μου καὶ χρῶμα.

Κι' ἄς μὴ μὲ νοιάζη . . . Τόχῳ τὸ κλειδί,
κι' ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἔχω καθήση,
νὰ βλέπω στὴν ψυχὴ μου ἓνα κλαδί,
ποὺ μέσα στὸ χειμῶνα μου ἔχει ἀνθίση.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

